

A *The Bridge Kingdom* - A híd királysága
szívbe markoló és izgalmaikkal teli folytatása.

THE
TRAITOR
QUEEN

az áruló királynő

„Szövevényes, felkavaró, és abszolút
lehetetlen letenni... Minden szavát imádtam!”

– Sarah J. Maas, bestsellerszerző

fine selection

DANIELLE L. JENSEN

USA TODAY BESTSELLERSZERZŐ

DANIELLE L. JENSEN

THE
IRAITOR
QUEEN

az áruló királynő

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2024

 1.

AREN

TIZENHÁROM NAPIG BE VOLT KÖTVE A SZEME.

Arent, Ithicana egykori királyát megbilincselték, időnként a száját is betömtek, de a csuklóját felhorzsoló kötelek miatti állandó égető érzés és a szájába nyomott szövet förtelmes íze ellenére leginkább bekötött szemének végtelen homálya volt az, ami az örület szélére sodorta.

Mert bár a fájdalom régi barátnak számított, a kényelmetlenség pedig szinte az életformája, a lehető legrosszabb fajta kínzásnak élte meg azt, hogy bezárták a képek közé, amiket a saját elméje idézett elő. Hiába fohászzkodott mindennél jobban azért, hogy ne így legyen, az elméje csakis az ő látomását idézte elő.

Larát.

A feleségét.

Ithicana áruló királynőjét.

Pedig Aren maga is tudta, hogy fontosabb dolgokon kellene járnia az eszének, mindenekelőtt azon, vajon *hogya csudába* tudna elmenekülni a maridrinoktól. Ám e gyakorlati szükséglet jelentősége elhalványult, miatt megvizsgált magában minden egyes *vele* töltött pillanatot, és sikertelenül próbálta lefejtetni a hazugságot az igazságról, elválasztani a valóságot a színleléstől – bár maga sem tudta igazán, hogy mivégre. Ugyan *mit számít* a tudat, hogy bármi is igaz volt-e mindebből, amikor a Híd elveszett, az emberei meghaltak vagy haldokoltak, a királysága a vereség szélén állt,

és mindez azért történhetett meg, mert megbízott az ellenségében, és... szerette őt.

Szeretlek. A lány hangja és arca töltötte be a gondolatait, mézszínű haja kócos, azúrkék szeme ragyog a könnyektől, amik utat vájtak maguknak az arcát bemaszatoló sárban.

Igaz vagy hamis?

Aren maga sem volt biztos benne, hogy melyik válasz lenne gyógyító balszam a sebeire, és melyik tépné fel újra azokat. Egy bölcs ember hagyta az egészséget, de Isten a tanúja, hogy ő nem tartott igényt az efféle bölcsességre, így aztán a gondolatai továbbra is körbe-körbejártak, a lány arca, hangja és érintése emésztette, miközben a maridrinok minden harc és rúgkapálás ellenére elhurcolták bukott királyságából. Csak miután maguk mögött hagyták a tengereket, és már a maridrin ég forrósága ereszkedett rá, akkor teljesült a kívánsága: levették róla a szemfedőt.

A kívánságok csak a bolondok vágyálmai.

 2.

LARA

LARA AZELŐTT AZT SEM TUDTA, hogy Eranahlnak van börtöne.

Nem lehetett azonban más szóval jellemezni ezt a sötét cellát a szigetváros alatti barlangrendszerben, aminek kőfalai nyálkásak voltak a penésztől, a levegője pedig állott. Az acélrudakon nyoma sem látszott rozsdának, hiszen Ithicanában volt, ahol még az alig használt dolgokat is gondosan karbantartották.

Hanyatt feküdt a keskeny priccsen. A vékony takaró, amit kapott, alig védte a nyirkos hidegtől. A gyomra összeszorult az éhségtől, mert ugyanazt az adagot kapta, amit mindenki más a szigeten.

A dolgok nem az elképzelései szerint alakultak. Ahelyett, hogy meggyőzte volna Ahnnát a tervéről, arról, hogyan mentené ki Arent az apja karmai közül, a tanácssteremben bizonyított harcbeli képességei ellenére csupán annyit ért el, hogy vasra verték, végigvonszolták a város utcáin, és ebbe a tömlöcbe vetették. Azok, akik ételt és friss vizet hoztak neki, nem voltak hajlandóak szóba állni vele, és figyelmen kívül hagyták a könyörgését, hogy hadd láthassa Ahnnát.

Eközben minden egyes reggel egy újabb napra ébredtek, amit Aren fogságban töltött Maridrinában – isten tudja, milyen bánásmódnak kitéve.

Már ha egyáltalán még életben volt.

A gondolattól legszívesebben összegörnyedt volna. Leginkább sikoltozni akart csalódottságában. Szeretett volna kitörni, hogy megpróbálja kiszabadítani Arent.

Csak hogy maga is jól tudta, hogy ez ostobaság lenne.

Szüksége volt Ithicanára.

Bár csak meg tudná értetni velük, hogy nekik is szükségük van rá!

 3.

AREN

– JÓ REGGELT, FELSÉG! – SZÓLALT MEG EGY HANG, amikor Aren arcáról le-
vették a szemfedőt.

Szaporán pislogott, és könnyek csordultak végig az arcán, miközben a napfény élesen a szemébe világított, és épp annyira elvakította, mint előtte az izzadságtól foltos szövet. Aztán az izzó fehér fény lassacskán elhomályosult, és egy gondosan ápolt rózsakert tárult fel előtte. Meg egy asztal. És egy férfi ősz hajjal, napbarnított bőrrel és a Vihartengereket idéző szemmel.

Maridrina királya.

Lara apja.

Az ő ellensége.

Aren az asztalon keresztül vetette rá magát, azzal sem törődve, hogy fegyvertelen, és a csuklója meg van kötözve. Csak annyit tudott, hogy ártani akar a férfinak, aki elpusztított mindent, ami számára kedves.

Ujjai már csak centiméterekre voltak a céltól, amikor valami visszarántotta a székébe. A derekára szíjazott lánc úgy tartotta a helyén, mint ahogy a kikötött kuttyát rögzítik a karóhoz.

– Ugyan, ugyan! Igazán nem kellene ilyen faragatlannak lennünk!

– Rohadj... meg!

Maridrina királyának felső ajka olyan megvetően görbült le, mintha Aren beszéd helyett ugatásban tört volna ki.

– Éppen olyan vagy, mint amilyen a királyságod volt. Állatias.

Volt.

A gúnyos vigyor mosollyá alakult.

– Úgy van, felség. *Volt.* Attól tartok ugyanis, hogy Ithicana nincs többé, és a címed most már nem több, mint pusztá formalitás, amitől kénytelen leszel megválni. – Hátradőlt a székében. – Hogyan szólítsunk ezután? Kertell úrnak? Esetleg, mivel mi voltaképpen rokonságban állunk egymással, talán megengedett közöttünk némi bizalmasság, *Aren.*

– Magasról teszek rá, hogyan szólítasz, *Silas.* Ami pedig a másik ügyet illeti, a Híd nem egyenlő Ithicanával. *Én* sem vagyok egyenlő Ithicanával. Az én...

– ...népem jelenti Ithicanát – fejezte be a mondatát *Silas.* Tekintete elárulta, hogy jól mulat magában. – Szép szavak, fiú. Talán van is bennük némi igazság. Ithicana addig áll... amíg Eranahl el nem esik.

Aren gyomra összeszorult, városának neve ellensége ajkán egyszerre volt idegen és nemkívánatos.

– Egy ilyen titkot valóban érdemes őrizni.

Silas Veliant megrázta a fejét.

– Ez a titok azonban már nem titok többé.

– Ha az a szándékom, hogy engem felhasználva tárgyalj Eranahl feladásáról, csak az idődet vesztegeted.

– Én nem szoktam vesztegetni az időmet. És nem is állok le tárgyalni – dörzsölte meg az állát *Silas.* – Szinte az egész néped a szigeten gyűlt össze, elzárva az utánpótlástól és a megmenekülés legcsekélyebb reménye nélkül. Vajon meddig bírják majd? Meddig tart, hogy Eranahl erőd helyett a sírjukká váljon? Nem, Aren, nincs rád szükségem ahhoz, hogy befejezzük Ithicana totális elpusztítását.

Erre nem kerülhet sor. Bárki is legyen Eranahl parancsnoka, a viharok fedezékében elkezdheti kimenekíteni a lakosságot. Északra és délre. Szétszóródva a szélben.

De élve.

És amíg ők életben vannak...

– Ha nem veszed hasznomat, akkor minek vagyok itt?

Silas némán összekulcsolta az ujjait. Aren szívverése felgyorsult, a mellkasában minden dobbanás erőteljesebb volt, mint az előző.

– Hol van Lara?

A kérdés váratlanul érte Arent, aki addig azt feltételezte, hogy a lány ott van. Hogy visszatért Maridrinába. Vissza az apja mellé. Az, hogy nincs ott... és az apja nem tudja, merre jár...

Szeretlek.

Aren hevesen megrázta a fejét, izzadságcsepp csurgott végig az arcán. A lány hátba szúrta, az első perctől fogva hazudott neki. Most már nem számít, bármit is mondott azelőtt.

– Fogalmam sincs.

– Életben van?

Nyugtalan érzés futott végig a bőrén, miközben Lara hangja visszhangzott a gondolataiban. *Azt hittem, hogy megsemmisítettem az összes másolatot. Ez... ez csak valami tévedés lehet!* A lány könnyei úgy csillogtak a szemében, mint az ékszerek.

– Pont annyit tudok, amennyit te.

– Elengeded? Vagy megszökött?

Kérlek, ne tedd ezt! Harcolhatok. Segíthetek. Én...

– Egy árulót futni hagyni nem volna túl bölcs döntés.

Ő mégis ezt tette. De miért? Miért nem ölte meg, amikor megvolt rá a lehetősége?

A másik férfi a fejét csóválta, aztán benyúlt csillogó fehér kabátja zsebébe, és gyűrött, foltos papírdarabot húzott elő belőle, amelynek a szélén már megkopott az aranyozás.

– Ezt találtuk nálad, amikor megmotoztunk. Igazán érdekes dokumentum!

Silas kisimította a papírt az asztalon. Aren írása alig volt kivehető a víz- és vérfoltoktól.

– Az egyik oldalon elárul engem. A másikon – fordította meg a lapot – téged árul el. Igazi rejtvény. Meg kell mondanom, hogy magunk sem tudtuk, mihez kezdjünk veled, különösen szépséges városomban tett látogatásod után. Mondd csak, mit gondolsz, Lara kihez hűséges?

Aren inge a hátához tapadt, az izzadság bűze facsarta az orrát.

– A jelen körülményeket figyelembe véve azt mondanám, hogy a válsz egyértelmű.

– A felszínen talán. – A maridrin király ujjai végigsimítottak a kárhózatot hozó papírlapon. – Megkérdezhetem, hogy ki ölte meg Marylynt?

– Én tettem.

A hazugság azelőtt csúszott ki Aren száján, mielőtt feltehetette volna magának a kérdést, hogy miért éri szükségét valótlanosság állításának.

– Nem – tűnődött magában Silas –, nem hinném, hogy te voltál az.

– Nyugodtan higgy, amit akarsz. Nincs jelentősége.

Lara apja összehajtogatta a papírt, és előrehajolt, hogy belegyúrje Aren ingének a nyakába.

– Hadd meséljek el neked egy történetet. Egy történetet egy lányról, aki a sivatagban nőtt fel szeretett nővérei között. Egy lányról, aki amikor meghallotta, hogy a saját apja meg akarja ölni őt és tíz testvérét, úgy döntött, hogy nem védi magát, hanem *kockáztatja* a saját életét, hogy ezáltal megmenthesse a többiekét. Nem a menekülést és a biztos jövőt választotta, hanem sötét sorsra ítélte magát. Mindezt azért vállalta, hogy mentse a számára drága életüket.

– Ezt a történetet már hallottam.

Részleteiben. Larától. És attól a testvérétől, akit megölt.

– Talán hallottad. De vajon meg is értetted? Mert minden történet szolgál valamiféle tanulsággal.

– Feltétlenül világośíts fel! – Aren felemelte megkötözött csuklóját. – Rabul ejtett hallgatóság vagyok.

Silas felnevetett, aztán megkérdezte:

– Vajon ha annyira átkozottul és elszántan igyekezett védeni a testvérei életét, akkor miért oltotta ki mégis az egyikükét?

– Marylyn megfenyegette a többieket.

– A többiek nem voltak ott. Lett volna még ideje. Ám ahelyett, hogy ezt kihasználta volna, inkább kitörte a nővére nyakát. Ez pedig arra enged következtetni, Aren, hogy valamit, amit ő nagyon nagyra becsült, közvetlenebb veszély fenyegette.

Képek villantak fel Aren előtt. Lara arca, amikor meglátta a térdre kényserített férfit, nővére késével a torkán. Tekintetét, ahogy végigpásztázta a

szobát – nem a menekülés lehetőségét kereste, hanem a lehetetlen helyzetből kivezető utat. Egyetlen választása volt: az ő élete vagy Marylyné.

Silas Veliant áthajolt az asztal fölött, látszólag azzal sem törődve, hogy Aren keze karnyújtásnyira volt tőle.

– Ígéretet tettem a lányomnak, *felség* – mondta hangjában maró gúnynyal –, megígértem neki, hogy ha valaha is elárul engem, a lehető legszörnyűbb halállal lakol meg. Én pedig mindig betartom az ígéreteimet!

Maridrin fattyúkék. Így jellemezték ennek a férfinak a szemét. Larát is. Ugyanakkor, míg a lányé mély volt, és étellel teli, az apja szemébe nézni olyan volt, mint egy kigyó tekintetével találkozni. Hideg. Szenvtelen. Kegyetlen.

– Nem árult el téged. Megkaptad, amit akartál.

Silas lassan mosolyra nyíló szája túl sok dohányt látott fogakat mutatott meg.

– Még most, még azok után is, hogy Ithicanába került neked, még most is hazudsz a kedvéért. Szereted.

Ez hazugság! Lara Ithicana hídjába került. Az emberei életébe. Aren trónjába. *Gyűlölte* őt!

– Engem ugyan egy cseppet sem érdekel!

Silas felkacagott, majd azt mormolta:

– Majd meglátjuk! Biztos vagyok benne, hogy tudja, itt vagy a markomban. Abban pedig még biztosabb, hogy eljön majd érted. És amikor ideér, széthasítom!

– Magam fogom a kezédbe adni a kardot.

Silas kacagása vad, harsogó nevetésbe váltott.

– Meglátjuk, vajon ugyanezt a nótát fújod-e akkor is, amikor a feleséged térdén állva könyörög az életedért. Vagy amikor a sajátjéért sikoltozik majd.

Maridrina királya minden további szó nélkül felállt, és magára hagyta Arent a kertben, láncra verve. Ő pedig, bár már napok óta csak arra vágyott, hogy kitörölje elméjéből a lány látomását, most mégis behunyta a szemét, hogy láthassa. *Fuss, Lara! És ne is nézz vissza soha többé!*

 4.

LARA

LÉPÉSEK HANGJA HATOLT BE AZ ÁLMAIBA. Lara felriadt, és homályos tekintettel pislogott a sötétben. Hány napja is lehetett már ott? Napfény nélkül csak a naponta érkező ételek alapján tudta megmondani. Hat? Vagy talán hét? Megrázta a fejét, igyekezett eloszlatni a ködöt, majd a lépésekhez csatlakozó fényforrásra összpontosított.

Ithicana hercegnője, a Délszem-sziget parancsnoka, Aren ikertestvére jelent meg a cella bejárata előtt. Ahnna egy pillantással végigmérte.

– Szarul nézel ki.

– Nem számítottam társaságra.

Nem Lara volt az egyetlen, aki rossz bőrben volt. Ahnna a szokásos tunikát, nadrágot és csizmát viselte, amit Ithicanában szinte mindenki, sötét haját a tarkójánál lófarokba fogta. Szeme alatt azonban mély árkok sötétlettek, a szája a kimerültségtől vékony vonallá szűkült. A seb, amelyet a lány a maridrin megszállók ellen folytatott harcban szerzett, még mindig vörös volt, és a homlokától egészen az arccsontjáig húzódott, és Lara pillantását követően egyszer meg is érintette, mint aki emlékeztetni akarja magát, hogy még mindig ott van. Bár rettegett, Lara mégis megkérdezte:

– Van valami hír Arenről?

Ahnna megrázta a fejét.

– Már majdnem egy hete hatalmas vihar tombol felettünk, így aztán el vagyunk vágva a külvilágtól.

– Akkor miért vagy itt?

A hercegnő mindkét kezével megragadta a rácsokat, és közelebb hajolt.

– Az egész város azt követeli, hogy végezzek ki. Tudod, hogyan bálnunk az árulókkal Ithicanában? – Nem várta meg Lara válaszát. – Csípőig belelógatjuk őket a tengerbe, aztán csalit szórunk a vízbe. Ha szerencséd van, nagyobb példány jön oda, és gyorsan elvégzi a dolgát, bár ez nem túl gyakran fordul elő.

Lara a hercegnőre meredt.

– Szándékodban áll eleget tenni a kérésüknek?

Ahna hallgatott egy hosszú pillanattal, mielőtt megszólalt.

– Adok neked egy esélyt, hogy lebeszélj róla. Az lesz a legjobb, ha azzal kezded, hogy elmondod az igazságot.

Az igazságot.

Aren volt az egyetlen, akire valaha is rábízta azt, és még akkor is sok mindent visszatartott. Most azonban nem tette.

Ahna csendben hallgatta Larát, amint a lány elmesélte neki, hogyan hurcolták el őket a nővéreivel a Vörös-sivatagban álló táborba. Beszélt neki arról a megpróbáltatásról, amit Serin, vagyis a Szarka által vezetett kiképzésük jelentett. Arról, hogyan mosták az agyukat módszeresen, hogy Ithicanában lássák az ellenséget, nem sejtve, hogy a saját apjuk az igazi gonosz. Mesélt a vacsoráról, amikor önmagát feláldozva mentette a testvérei életét, és minden másról, ami ezután következett, nem fukarkodott a részletekkel sem.

Amikor befejezte, Ahna a földön ült, és könyökét a térdén pihentette.

– Aren elmondta Jornak, hogy megszöktél. De én azonnal tudtam, hogy ő engedett el. Átkozott szentimentális idióta.

– Azt mondta, hogy megöl, ha valaha is visszajövök.

– Te mégis itt vagy.

Ahna megérintette a sebet az arcán, tekintete a távolba révedt. Aztán egyenesen Larára nézett.

– Azt mondtad, hogy van egy terved Aren kiszabadítására.

Lara szíve diadalittasan tombolt, de uralkodott az arcvonásain.

– Aren kiszabadítására, igen. És arra is, hogy megszabadítsuk Ithicanát az apámtól.

Ahna szeme összeszűkül.

– Hogyan? A maridrinoknál van az összes helyőrségünk, beleértve Északszemet és Délszemet is. Őket védi a teljes, általunk felállított védelmi rendszer, és nincs elég emberünk, hogy áttörjünk a vonalaikon. Elhiheted, hogy megpróbáltuk. Aren is emiatt esett fogságba.

– Ezért van szükségetek szövetségesekre.

Ahna horkantott egyet, majd félrenézett.

– Pont úgy beszélsz, mint Aren. Ez ugyanaz a gondolkodásmód, ami ebbe a helyzetbe sodort bennünket.

– Hallgass meg!

Lara felállt, és ide-oda járkált a cellában.

– Miután elmenekültem Ithicanából, Harendellbe mentem. Nem örülnek, hogy Maridrináé lett a Híd, ugyanis apám szövetsége a királynővel azt jelenti, hogy Amarid előnyöket élvez Északszemnél és a hídon. Harendell emiatt érezhetően sok pénzt veszít, és jól tudod, hogy ez hogyan érinti őket.

Ahna bólintott.

– A harendelliek nem szeretnék, hogy Maridrina tartsa kezében a hidat, de maguknak sem akarják. Ha elmegyünk a királyukhoz, azt hiszem, meg tudjuk őt győzni róla, hogy Ithicanát segítse ebben a harcban.

– Nem fogja kockáztatni a flottáját csak azért, mert szépen kérjük rá, Lara. Lehet, hogy Harendell pénzt bukik a kereskedelemmel, de ennél sokkal többet is veszíthetnek, ha háborúba mennek.

– Bele fog menni, ha emlékezteted az adott szavára. – Lara is megragadta a cella rácsait, tekintete egyenesen Ahnába fúródott. – Lehet, hogy a Tizenöt éves Szerződés Maridrinával felbomlott, de Harendell-lel még mindig érvényes. De legalábbis az lesz, ha...

– ... ha hozzámegyek a trónörökösükhöz.

Lara a rácsot szorítva bólintott.

– Igen.

Ahna hirtelen mozdulattal elfordult, és átszelte a folyosót, majd homlokát a szemközti cellának támasztotta. Végül megszólalt:

– Tudod, én még soha nem hagytam el Ithicanát. Egyszer sem.

A legtöbb ithicanai ugyanígy volt ezzel, csak a kémkedésre kiválasztott kevesek jelentettek kivételt ez alól. Tekintettel arra, hogy ki volt Ahna, ez azért meglepő információnak számított.

– Abban a pillanatban, amikor anyám engedte, Aren olyan sebesen tűnt el, akár egy kilótt nyílvevessző. Mindenfelé utazott, északra és délre is. Voltak évek, amikor úgy éreztem, hogy több időt tölt azzal, hogy másnak adja ki magát egy idegen országban, mint azzal, hogy a bátyám legyen itt-hon, Ithicanában. – Egy pillanatra elhallgatott. – Soha nem értettem. Fel nem foghattam, miért akar másutt lenni, mint itt.

– Azért – felelte Lara halkán –, mert tudta, hogy eljön az idő, amikor ezt többé már nem teheti. Éppen úgy, ahogy te is tudtad, hogy eljön az idő, amikor nem jöhetsz többé vissza.

Ahnna válla megremegett. Lara hallotta, hogy szaggatottan veszi a levegőt, mielőtt megfordult. A zsebében kotorászva előhúzott egy kulcsot, és Lara cellájának zárjába dugta.

– Melyek a terv további részei?

 5.

AREN

NEM TARTOTT SOKÁIG, HOGY FELISMERJE, a venciai palota belső szentélyében tartják fogva – egy olyan helyen, amelyet Maridrina királya, a feleségei és számtalan utóda számára tartottak fenn. De az, hogy miért itt őrzik, és miért nem Maridrina megszámlálhatatlan börtöneinek egyikében, már kevésbé volt egyértelmű. Valószínűleg az lehet az oka, gondolta Aren, hogy Silas így kényelmesebb körülmények között tud kárörvendeni rajta.

Bármilyen sok időt is töltött már Maridrinában, a palotában azelőtt soha nem járt. Amit egy ilyen vállalkozásból nyerhetett volna, az nem érte meg azért cserébe, hogy próbára tegye Silas biztonsági rendszerének rétegeit. Főleg nem egy Arenhez hasonlóan fontos embernek. Az egyetlen ithicanai kém, aki valaha is bejutott oda, a saját nagyanyja volt. Nana elintézte, hogy beszervezzék az előző király háremébe, ahol több mint egy évig élt, mielőtt megrendezte a saját halálát, hogy így meg tudjon szökni. Ez azonban ötven évvel azelőtt történt.

Aren ekkor átkozta magát csak igazán, amiért nem szerzett ismereteket a helyről, ez ugyanis súlyos hátrányt jelenthet, amikor megpróbál kitörni onnan.

A belső fal harminc láb magas volt, mind a négy sarkán őrsztruktúrák álltak, a tetején pedig katonák járőröztek. Csak egyetlen kapun lehetett be- és kijutni, amelyet állandóan zárva tartottak, és mindkét oldalon

folyamatosan őriztek. A belső falakon belül két épület állt, közöttük a bronzfedelű torony, amelyet a távolból is lehetett látni.

Az épületek között kertek terültek el, amelyekben a szolgálónők egész napjukat a gyp, a sövények és a virágok ápolásával töltötték, míg mások a kőkutakat söpörték, és a szőkőkutakat tisztították a viharok által szétszórt törmeléktől. Mindezt Silas és feleségeinek kényelme érdekében tették.

Ötven feleség volt a háremben, és a nők kihasználták a viharok közti szüneteket, hogy kimerészkedjenek a szabadba. Mindannyian a legfinomabb selymekbe öltöztek, ujjaikon és fülükben drágakövek csillogtak. Némelyek idősebbek voltak, a többség azonban elég fiatalnak látszott ahhoz, hogy Silas lányai legyenek. Aren megborzongott a gondolattól. Utasították, hogy ne szóljon hozzájuk, bár az is igaz, hogy a nők megtartották a kellő távolságot attól a kőasztaltól, amelyhez odaláncolták, így nem is adódott rá lehetősége.

Aztán ott voltak a gyerekek.

Tizenhatot számolt, mindegyikük tíz évnél fiatalabb, és néhány kivételtől eltekintve a legtöbbjük örökölte apja szeme színét. Valahányszor valamelyikük ránézett Laráéval egyező azúrkék szemével, úgy érezte, mintha gyomorszájon vágták volna.

Hol van most?

Hová tűnt?

Egyáltalán életben van még?

És minden kérdés között az volt a legégetőbb, hogy a lány vajon beleugrik-e Silas csapdjába, és eljön-e érte. *Persze hogy nem*, mondogatta magának. *Leszarja, hogy mi van veled. Az egész egy nagy rakás hazugság volt!*

Ugyanakkor, ha tényleg minden csak átverés volt, akkor Silas miért vádászik rá?

Miért akarja holtan látni a lányt, ha ő mindent megadott az apjának, amire csak vágyott?

Gondolatai kezdtek Arent az örületbe kergetni, ráadásul a kerti padhoz láncolva nem akadt semmi, ami elterelte volna a figyelmét, semmi, ami enyhítette volna a szorongását, amely minden nappal egyre csak nőtt és nőtt benne.

Női sikoly szelte át a levegőt, amely azonnal kizökkentette a férfit az álmodozásból. Újabb és újabb sikoly hallatszott. Aren figyelte, amint a

kertben tartózkodó feleségek bemenekülnek a házba, miközben a szolgák maguk előtt terelték a gyerekeket.

A sikolyok egyre közelebből érkeztek, az örök megmozdultak, hogy kinyissák a kaput. Egy csuklyás öregember bukkant fel mögöttük, aki lassan közeledett az épületek felől, és Aren irányába tartott.

A Szarka.

– Örülök, hogy ismét láthatom, felség – szólát meg Serin egy főhaj-tással, majd grimaszolt egyet. – Elnézést, vénségemre kezdek feledékeny lenni. Hiszen te már nem is vagy király, úgyhogy igazán köszönhetjük egymást bizalmasabb hangnemben, nem igaz, *Aren*?

A férfi nem válaszolt. A kémvezér viselkedése teljes ellentmondásban volt a sikoltozással, ami éppen a nyitott kapun kívülről hallatszott. A ve-rejték gyöngyözve gurult végig a gerincén, pulzusa a fülében dübörgött.

– Történetesen látogatód érkezett – mondta Serin, majd az örök felé intett.

Két katona jelent meg az udvarra vezető kapuban, és egy velük küzdő, tiltakozó alakot vonszoltak maguk között. Aren megpróbált felállni, de a láncai visszarángatták a padhoz.

A nő maridrin stílusú ruhát viselt, arcát azonban zsák takarta. Ruháját vérfoltok mocskolták, és valahányszor megpróbált kitörni a katonák szorításából, vércseppek fröccsentek a kövezetre.

Vajon Lara az? Nem tudott rájönni. Éppen olyan magas volt. És ép-pen olyan a testalkata.

– Csak idő kérdése volt, nem igaz? – kérdezte Serin doromboló han-gon, miközben kést húzott elő ruhája redői közül. – Meg kell monda-nom, könnyebb volt elkapni, mint amire számítottam. Az érzelmek rossz tanácsadók, még az ő képzettségével is.

Aren nem kapott levegőt. Képtelen volt gondolkodni.

– Lara és testvérei hozzászórtak a fájdalomhoz, Aren. Sokkal jobban tűrik, mint azt te el tudnád képzelni.

Serin kése pengéjét a parázs fölé tartotta, amit az egyik katona vitt oda neki, és figyelte, amint a fém felforrósodik.

– Ezt használtam az elméjük edzésére. Igazán lenyűgöző, hogy annak ellenére, hogy én voltam az, aki égette, megvágta és élve eltemette őket, miután a megfelelő szavakat duruzsoltam a fülükbe, ők *téged* okoltak a

könnyeikért. A gyerekek olyan könnyen befolyásolhatóak! Vegye le az egyik cipőjét, kérem!

A katonák felrántották Lara egyik lábát, lehúzták a cipőjét, Serin pedig habozás nélkül a lábfejehez nyomta a forró pengét.

A lány felsikoltott, a legszörnyűbb hangon, amit Aren valaha is hallott.

A férfi a lány felé vetette magát, a kőpad elmozdult a talajon. A bilincsek a csuklójába vágtak, a vér végigcsurgott a kezén.

– Engedd el! – ordította. – Lara!

Serin elmosolyodott.

– És én még úgy hallottam, hogy egy cseppet sem törödsz a mi eltévelyedett hercegnőnkkel! Hogy ha az apja úgy döntene, hogy levágja a fejét, akkor te adnád a kezébe a kardot!

– Ezért még meg foglak ölni!

– Biztos vagyok benne, hogy szeretnéd megtenni. – A Szarka ismét a parázs fölé tartotta a pengét. – Mit gondolsz, mennyit bír még elviselni? Ha jól emlékszem, Lara mindig is *nagyon* ellenálló volt. Figyelemre méltó mértékben.

– Kérlek!

Aren centiről centire húzta a padot a lány felé, az örök azonban csak egy lépésnyit hátráltak.

– Mit mondtál?

Serin Lara másik lábához szorította a pengét, a lány harsány sikolyai visszhangot vetettek az udvarban.

– Attól tartok, hogy a kor nem tett jót a hallásomnak.

– Kérlek! Kérlek, ne bántsd őt!

– Á! – eresztette le Serin a kést. – Nos, ebben az esetben talán meg-egyezhetünk. Ha elmondod, hogyan törhetjük át Eranahl védelmét, ennek az egésznek vége lehet.

Nem.

Serin csettintett, mire megjelent egy őr, kezében egy szerszámokat tartalmazó bőrtekerccsel, amit a Cselszövés mestere óvatosan kitekert.

– Az évek során egyfajta művészet szintjére emeltem a dolgot.

– Eranahlba nem lehet betörni! – A szavak hörögve törtek fel Aren torkából. – A hajótörők elpusztítanak minden vitorlást, ami a közelébe kerül.

– És mi van akkor, ha valakinek egy meglehetősen nagy számú flotta áll a rendelkezésére?

– Tégy egy próbát! Meglátjuk, hogy alakul.

Serin kivette a tokból az egyik eszközt.

– A te városod. Bizonyára jól ismered a gyenge pontjait.

– Nincsen neki!

– Igazán kár.

Serin Lara felé fordult a csillogó fémmel a kezében, és egy szívdobbanással később a lány sikoltott egyet.

– Állj! Engedd el! Kérlek!

Szavak zavaros egyvelege bugyogott fel a torkán, teste remegett az erőfeszítéstől, ahogy a padot igyekezett közelebb vonszolni.

Segítenie kell! Meg kell őt mentenie!

– Hogyan jutunk be Eranahlba? – fordult felé Serin, hogy a szemébe nézzen. – Nem? Na lássuk, hogy viseli az ujjai elvesztését.

– Húzd ki azt az átkozott kaput! – ordította Aren kétségbeesetten a szavakat.

Ez volt az igazság, igaz, ez nem vezetne semmire. Ám ha így megmentheti Larát...

– Hogyan tudjuk ezt megtenni?

Serin felkapott egy másik szerszámot, mire Aren térdre rogyott, és úgy könyörgött:

– Kérlek...

– Egy stratégiát, Aren. Mondj erre egy stratégiát, és az egésznek vége lesz.

Lara ebben a pillanatban megcsavarodott. Kiszabadult a szorításból. Aren felé vetette magát, és a karjaiba zuhant. Mielőtt az örök utánanyúlhattak volna, megkötözött kezeivel felnyúlt, és lehúzta a fejről a zsákot.

Emra, a Kestark helyőrség fiatal parancsnoka nézett fel a férfira, tekintete tele volt kinnal és kétségbeeséssel. A szájából vér szivárgott, ami megmagyarázta, miért nem szólalt meg. A szeme körül fekete és duzzadt volt a bőr.

– Idióták! – sziszegte Serin az öröknek. – Vigyétek vissza!

A férfiak gyanakvó tekintettel közelebb léptek, mire Aren magához húzta előlük a fiatal nőt, bár tisztában volt vele, hogy nem sokáig tudja

távol tartani őket. És amint náluk lesz, Serin addig fogja kínozni, amíg meghal, vagy amíg Aren megadja neki azt, amit akar.

Emra hangot adott ki, bár a szót alig lehetett kivenni. Könyörgése azonban egyértelmű volt.

Aren mély levegőt vett.

– Állítsátok meg! – kiáltotta Serin, de ő gyorsabb volt.

Emra nyakának kitörése mindkét katonát megállította. Aren lassan a földre eresztette a nőt, és nem vesződött a harccal, amikor a férfiak elvonszolták tőle a lányt.

– Akasszátok fel! – adta ki az utasítást Serin, mire Aren összeszorított fogakkal kényszerítette magát, hogy végignézze, amint a katonák a falhoz vonszolják a lányt. Az egyik őr fentről ledobott egy kötelet, amit a nyaka köré erősítettek, és a trió addig húzta, amíg Emra teste elérhetetlen magasságban lógott le az egyik párkányról, miközben a lábáról a vér a pázsit zöldjére csöpögött.

– Így lesz ez innentől, Serin? – kérdezte Aren, miközben igyekezett megőrizni a nyugalomát. – Ithicanai nőket bányászol, hogy Larának álcázzák magukat?

A Szarka megdörzsölte az állát.

– Bányászni... Látod, Aren, a *bányászat* nem a megfelelő szó. Ez ugyanis azt jelentené, hogy mi kerestük fel ezt a kismadarat, pedig valójában ő maga repült ide hozzánk.

Arenben megfagyott a vér.

– Úgy tűnik, hogy a néped nem hajlandó beletörődni az elvesztésedbe – mondta Serin. – Bár ez még csak az első kísérlet volt a kiszabadításodra, erősen kétlem, hogy ennyiben hagyják a dolgot.

A várakozó katonák felé intett.

– Hozzátok ki a másik két foglyot!

Mielőtt azonban bármelyikük mozdulhatott volna, egy hang hasított át a levegőn.

– Te jó ég, Serin! Nincsenek arra alkalmas lyukak és sötét helyek, ahol az efféle ügyeket intézitek? Mi lesz a következő? Lefejezések a vacsoraasztalnál?

Aren a hang felé fordult, és meglátott egy karcsú, maridrin díszbe öltözött férfit, aki úgy egy tucatnyi lépésre állt tőle keresztbe tett karokkal

és undorodó arccal. Miközben feléjük tartott, óvatosan kerülgette az ösvényre fröccsent vérfoltokat. Mögötte két maridrin katona kísért egy valcotti nőt, akinek a csuklója meg volt kötözve. A hölgy magas volt, és karcsú, sötét, göndör haját rövidre vágták, nagy barna szemét sűrű szempillák keretezték. Gyönyörű volt, de barna bőrén halvány zúzódások látszottak, és alsó ajka is felhasadt.

– Felség! – hajolt meg Serin. – Azt hittem, hogy Nerastisban vagy!

– Nos, igen, de elég nagy zsákmányt ejtettünk magunknak. Bölcsebbnek láttam, hogy biztosítsam, egy darabban érzek meg. A törött dolgok veszítenek az értékükből.

Serin szemügyre vette a foglyot, és felvonta a szemöldökét.

– Zarah Anaphora tábornok, a császárnő unokahúga! Felülmúltad magad, felség. Az apád bizonyosan kegyesen tekint majd rád.

– Ezt kétem.

Serin közömbös hangot hallatott.

– Most, hogy leszállítottad őt, feltételezem, haladéktalanul visszatérsz Nerastisbe.

Ez nem kérdés volt, hanem kijelentés. Silas bármelyik fia volt is ez a fiú, a Szarka nyilvánvalóan nem látta szívesen Venciában.

A herceg a füle mögé tolta egyik sötétszőke hajfürtjét, kék szeme érdeklődéssel vette szemügyre Arent.

– Ő tehát az ithicanai király? Meg kell mondanom, sokkal kevésbé félelmetes, mint amit vártam. Csalódottan látom, hogy valójában nincsenek szarvai.

– *A valaha volt* király. Ithicana többé nem létezik.

A herceg tekintete oda siklott, ahol Emra lógott a falon, aztán vissza Arenre.

– Rosszul mondtam. Folytassák csak!

Elhaladt Aren mellett, és a torony irányába indult, az Anaphora tábornokot kísérő katonák pedig követték.

A nő azonban, amikor Aren mellé értek, kitepte magát a szorításukból, és térdre esett Aren előtt.

– Sajnálom, felség!

A férfi tekintetébe fúrta az övét, aki látta, hogy könnyek csillognak a szemében.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Sajnálom mindazt, amit elvesztettél. Sajnálom a szerepet, amit játszottam abban, hogy ez bekövetkezhetett. Imádkozom, hogy legyen lehetőségem a jóvátételre.

Mielőtt még Aren válaszolhatott volna, az egyik katona talpra rángatta a lányt, és vicsorogva azt mondta neki:

– Egyedül azért kellene imádkoznod, hogy őfelsége úgy döntsön, nem tüzi a fejedet Vencia kapujára, te senkiházi valcotta!

Zarrah a férfi arcába köpött, aki felemelte a kezét, hogy megüsse, akkor azonban a herceg fagyos hangja hasított át a levegőn.

– Elfelejtetted, hogy mi lett a sorsa annak, aki utoljára megütötte a szerzeményemet?

A katona elvörösödött, és a kezét leeresztve azt mormogta:

– Gyerünk tovább!

A csapat továbbindult, de még mielőtt eltűntek volna a szemük elől, a herceg visszaszólt a válla fölött:

– Ügyelj rá, hogy eltakarítsd a mocskot magad után, Szarka!

– Hozzátok a másik két foglyot! – adta ki az utasítást Serin összeszorított fogakkal. – Ideje kideríteni, hogy mit tud még Őkegyelmessége!